

skelighed at overtage en Regering, naar den finansielle Stilling er, som den er nu, men det slaar i Regelen til her i Danmark, at det, der ser mest mørkt ud, bliver mest lyst. Jeg vil sige til den højtærede Regering, at dersom den vil finde Vej til Landboerne i Almindelighed, kan det kun ske ved et Forsøg paa at faa bragt vore Finanser paa Fode igen uden at ty til nye Skatter eller tage op af Fonds. Jeg talte før om alt, hvad der har taarnet sig op. Jeg skal være den sidste til at nægte, at mod Venstre er der for Øjeblikket en Utilfredshed blandt Vælgerne større end maaske nogen Sinde, og det næsten udelukkende, fordi man er utilfreds med Finansstyrelsen under Venstre. Da Venstre kom til Magten, var det Forudsætningen, at det ikke mere skulde gaa flot til, der skulde maaske snarere spares, men det modsatte har været Tilfældet. Men er der nogen Vej, ad hvilken den nuværende Regering kan finde Sangbund i Befolkningen, er det kun den, at den ser at bringe vore Finanser paa Fode igen. Thi i øvrigt er det jo rigtigt, hvad der er sagt fra flere Sider, at det er en Københavnerregering, en Regering, udgaaet af Studentersamfundet, bestaaende af Mænd, der hidtil kun have haft Byernes, Københavneriets, om man saa maa kalde det, Interesser for Øje. (Modsigelse). Ja, de have nu en Gang faaet det Præg, det tilkommer dem, og de maa beholde det, indtil de vise i Gerning, at de ville noget andet. Deres hele Livssyn, deres hele aandelige Syn er saa forskelligt fra Landboernes, at det vil være mange Aar — forhaabentlig vil det aldrig ske —, før Landboerne ville tilegne sig det Syn. De Herrer ville komme til at lede længe, hvis de skulle vinde Landboernes Gunst paa den Maade. Nej, de kunne kun vinde den, hvis de kunne bringe Finanserne paa Fode igen. Den højtærede Konseilspræsident vil jeg minde om en lille Prøvelse, han havde for nogle Aar siden. Det var den Gang, han stod i Reformpartiet, hvor han var glattet noget af for dette Københavneri, for det var Reformpartiet en Dæmper for. Men han blev alligevel betragtet som den, der hørte Københavnerne til. Han var en Gang ude at besøge mig i min Valgkreds ved et politisk Valg; det var den første Kampagne, hvor Dragen skulde have være fældet. Den nuværende

Konseilspræsident kom altsaa derud, og der var en temmelig stor Forsamling. Imidlertid kom jeg til, ganske uskyldigt for Resten, at kritisere en Tale, Professor Georg Brandes havde holdt i Sorø, hvor han i tilstrækkelig Grad havde kløet Højskolerne osv. Der udspandt sig en Diskussion i den Anledning, og den nuværende Konseilspræsident vilde saa forsvare ikke alene den Tale, Professoren havde holdt i Sorø, men hele den Aandsretning, som Professoren repræsenterer, og trods det store Svælg, der er i Henseende til Dygtighed som Taler og Debattør mellem den højtærede Konseilspræsident og min Ringhed, gik det dog saadan, at den højtærede Konseilspræsident blev forladt baade af Guder og Mennesker, ja selv de, der havde kaldt ham derud, sagde: Nej, den Politik ville vi ikke have med at gøre. Den eneste Trøster, han havde til sidst, da han trak sig mismodig tilbage, var for Resten mig. Ja, den højtærede Konseilspræsident smiler, det gjorde han ikke den Gang, han trak sig tilbage, ingen Mennesker vilde kende ham, ikke en Gang hans egne Folk. Men det glæder mig, at Stillingen for den højtærede Konseilspræsident nu er saadan, at han har faaet det glade Smil igen.

Imidlertid, hvis det skulde lykkes denne Regering, hvad jeg ikke har stor Tro til, at bringe vore Finanser paa Fode igen, vil jeg sige, at saa har det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) alligevel nogen Ret i, at det at komme paa Magtens Tinde har en vis opdragende Virkning. Thi de Radikales Fortid borger saa vist ikke i den Henseende, deres Fortid har kun været: Lad os lade rulle, Marie! Kunne de forandre sig, er det jo godt, men saa komme de til at indrømme, at Magten netop har været opdragende, og det skulde glæde mig. I hvert Fald, de maa se at bringe Finanserne paa Fode, det er den eneste Vej, de kunne finde til Landboernes Gunst.

Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord med Hensyn til den Kommission til Udrensning paa Finanslovsforslaget, som i Fjor blev foreslaaet af den daværende Konseilspræsident. I Aar er den bebudet igen af den nuværende højtærede Konseilspræsident, og jeg tror, at det er rigtigt, at den bliver nedsat, jeg tror, der er mange Po-